

Тя ме запита: »пъленъ ли е револвера«? Отговорихъ: »пъленъ е«, но веднага ми хрумна, че може да направи нѣкоя шега върху себе си и веднага ѝ казахъ: »пъленъ е«. Тя замълча. Азъ гледахъ да я успокоя, като се мъчехъ да ѝ обясня, че нейнитѣ подозрения сж съвършено неоснователни, искахъ да ми покаже съ какъвъ жестъ, или погледъ, или друго нѣщо съмъ далъ поводъ да мисли, че азъ фиксирамъ чуждитѣ жени, че подобни отношения не водятъ къмъ семейно щастие, а могатъ да накаратъ наистина единъ мъжъ да дири другаде щастieto. Тя мълчеше и не ми отговаряше. Цѣлата тази сцена се разигра много бърже. Въ тѣзи моменти тя държеше ржцетѣ си една на друга до пояса. Отведнажъ тя направи едно движение съ ржката си къмъ гърдитѣ и едно глухо изгърмяване се чу... Азъ веднага скочихъ и преди да се залюлѣ я прегърнахъ. Понеже тя вече увисна на ржцетѣ ми, успѣхъ да я завъртя къмъ канапето и я сложихъ върху него. Ужасно бѣше моето положение въ този моментъ, защото всичко това бѣ тѣй неочаквано за мене. Всичко което съмъ извършилъ следъ това, едва сега си припомнямъ, може по-нататкъ да си припомня моментитѣ. Следъ като я сложихъ на канапето, спомнямъ си, че отърчахъ да събуждамъ слугинята и хазяитѣ и да моля да извикатъ докторъ. Когато се върнахъ, намерихъ Лора, че се смъкнала отъ канапето на пода. Тогава трѣбва да съмъ я разгърдилъ, защото си спомнямъ, че правеше още нѣкакви слаби движения съ устнитѣ си и менъ ми се струваше, че мъчно диша. Като видѣхъ раната и кръвта, ужаса още повече ме обзе. Тогава трѣбва да съмъ отишелъ до масата, трѣбва да съмъ написалъ записката и следъ това съмъ се гръмналъ. За всички тия моменти въ памятьта ми за сега е съвършено неясно. Не помня и какво съмъ написалъ въ записката.

Следъ нѣкое врѣме чухъ че нѣкои говорятъ въ стаята ми. По гласа познахъ, че е Д-ръ Николиевъ».

(п) П. К. Яворовъ.